

વિનોદિની રમણલાલ નીલકંઠ

(જન્મ : 9-2-1907; અવસાન : 29-9-1987)

ગુજરાતી નિબંધ, નવલિકા, નવલકથા તેમજ બાળસાહિત્યનાં અગ્રણી લેખિકા વિનોદિની નીલકંઠનો જન્મ અમદાવાદમાં થયો હતો. પ્રાથમિક-માધ્યમિક તેમજ ઉચ્ચ કેળવણી તેમણે અમદાવાદમાં પ્રાપ્ત કરી હતી. અમેરિકાની મિશિગન યુનિવર્સિટીમાંથી સમાજશાસ્ત્ર અને શિક્ષણશાસ્ત્ર વિષયો સાથે એમ.એ.ની ડિગ્રી મેળવી. સામાજિક-શૈક્ષણિક સંસ્થાઓમાં ઉમદા સેવાઓ આપી. ‘રસદ્વાર’ એ રસાળ શૈલીનો નિબંધસંગ્રહ તેમજ ‘આરસીની ભીતર’, ‘કાર્પાસી અને બીજી વાતો’, ‘દિલદરિયાવનાં મોતી’, ‘અંગુલિનો સ્પર્શ’ વાર્તાસંગ્રહો પ્રાપ્ત થાય છે. ‘શિશુરંજના’, ‘મેંદીની મંજરી’, ‘બાળકોની દુનિયામાં ડોકિયું’ તથા ‘સફરચંદ’ બાળસાહિત્યનાં નોંધપાત્ર પુસ્તકો છે. રાજ્ય સરકારનાં પારિતોષિક પણ એમને પ્રાપ્ત થયાં છે.

આ નિબંધમાં પ્રવાસ દરમિયાન થયેલા અનુભવો લેખિકા વર્ણવે છે. ‘ચંદનવાડી’ શબ્દમાં ગુજરાતીઓને તથા લેખિકાને પણ પોતાપણું લાગે છે. ઘોડેસવારી કરી પહેલગામથી ચંદનવાડીએ જતાં જતાં પ્રકૃતિની પ્રતિક્ષણ બદલાતી કુદરતી શોભા, તેમાંથી થતો સંગીતનો આભાસ માણે છે. શેષ નદીનાં બદલાતાં વિવિધ સ્વરૂપોનું સૌંદર્ય વરસાદમાં પલળીને પણ માણે છે. કુદરતનાં ન્યારાં રૂપ જોઈ પાછા પહેલગામ આવી પલંગમાં સૂવાનું સુખદ લાગે છે, એ વાતને અંતે જીવનનાં ચિંતન સાથે સાંકળી આપે છે.

કશ્મીરમાં પહાલગામથી અમરનાથની યાત્રાએ જતાં સૌથી પહેલો પડાવ ચંદનવાડી આગળ કરવો પડે છે. અમરનાથ જવા માટે અષાઢ કે શ્રાવણ માસ અનુકૂળ રહે છે; કારણ કે ત્યાં સુધી બરફના ડુંગરા ઓળંગી શકાતા નથી.

અમે તો વૈશાખ મહિનામાં પહેલગામમાં હતાં. અષાઢ કે શ્રાવણ તો શું, પણ અમે તો ઊતરતા જેઠ મહિના સુધી પણ ત્યાં રોકાઈ શકીએ એમ નહોતું, તેથી ચંદનવાડી સુધી જઈ સંતોષ માન્યા વગર છૂટકો જ નહોતો. નહિ મામા કરતાં કહેણા મામા શું ખોટા? એ ન્યાયને અમે અનુસર્યા.

કશ્મીર ગયેલા ગુજરાતી લોકો વેરીનાગ, સોનમર્ગ કે ટૂલીએન તળાવ જેવાં અત્યંત મનોહર સ્થળો જોવા જવાનું આગસ કરે છે, પણ દરેક ગુજરાતી ચંદનવાડી તો અચૂક જાય છે જ. તેનું કારણ શું હોઈ શકે, તેનો વિચાર કરતાં મને લાગે છે કે તે સ્થળનું નામ ગુજરાતીઓને ઘણું ઘરવટભર્યું લાગતું હશે! ગુલમર્ગ કે ખિલમર્ગ, ચશ્મેશાહી કે તખ્તે સુલેમાન અગર અચબલ કે ગધિરબલ જેવાં નામ પારકાં-પરાયાં પણ ગુજરાતી લોકો-બાળક, વૃદ્ધ, જુવાન, સ્ત્રી અને પુરુષોનાં ટોળેટોળાં ચંદનવાડી જવા માટે પહેલગામથી ઘોડા ઉપર ફલાંગ મારી સવાર બને છે. એ વાત તો સાચી જ છે.

મારી રંજના બહુ નાની હોવાથી અને રસ્તે હજી ઘણો બરફ ખડકાયલો અને કેટલેક સ્થળે માર્ગ જરા વિકટ હોવાનું સાંભળ્યાથી એને ચંદનવાડી લઈ જવી નહોતી. તેથી અમારા બેમાંથી એકે તો તેની પાસે રહેવું જ પડે. થોડા દિવસ પહેલાં કોલાહી ગ્લેસિયર ગયાં, ત્યારે રંજનાને ખાતર મેં છેલ્લી મજલ જતી કરી હતી. તેથી આ વખતે મારા પતિએ મને જઈ આવવાનો આગ્રહ કર્યો. બંને પુત્રો તો ચંદનવાડી જવા અધીરા બની રહેલા હતા. આગલી સાંજે ઘોડા પસંદ કરી લીધા. અમે ત્રણે ઘોડેસવારીની આવડતવાળાં તેથી સરસ પાણીદાર ઘોડા લઈ લીધા. હોટેલના વ્યવસ્થાપકને અમારાં બપોરી ખાણાંનું ભાથું બાંધી આપવા વરદી આપી દીધી. પણ આવે પ્રસંગે ભૂખ વધારે લાગે અને હોટેલવાળા હંમેશાં ઓછું ખાવાનું બાંધી આપે છે એવો અનુભવ હોવાથી અમે સમીસાંજે પહેલગામના હલવાઈઓને થોડુંઘણું ખટવ્યા. વળતે દિવસે વહેલી સવારે હળવો નાસ્તો કરી, કેમેરા, થરમોસ તથા નાસ્તાનાં સાધનો ઘોડાવાળાને સોંપી અમે ત્રણે ચાલી નીકળ્યાં.

પહેલગામથી શરૂઆતથી જ શેષ નદીને કાંઠે કાંઠે થઈને રસ્તો ચાલ્યો જાય છે. કશ્મીરનો વૈશાખ એટલે ત્યાં તો બેસી ચૂકેલી વસંત ઋતુ. નદીકાંઠે કેવી અભિરામ વનરાઈ! ‘સેવ’ એટલે સફરજનનાં ઝાડ ઉપર દૂધ જેવાં ધોળાં ફૂલના ગુચ્છા ખીલી ઊઠ્યા હતા. પૂર ઝપાટાબંધ વહેતાં શેષ નદીનાં નીર અને કાંઠે વાતાવરણથી હરખાઈ ઊઠેલાં સફરજનનાં વૃક્ષ! એક અંગ્રેજી કાવ્યપંક્તિ મારા મનમાં કૂદીકૂદીને રટણ કરવા મંડી પડી.

"A thing of beauty is joy for ever."

નિશાળનો ઘંટ વાગી જવાની બીકે ઉતાવળે નિશાળ તરફ ધસતી, વાયરાથી ઊડી જતી ઓઢણીને ખેંચી પકડવા મથતી મુઘ્ધા કન્યકાઓની યાદ આપતી, ઊજળાં, નિર્મળાં, ઉછાળા મારતાં, ઉતાવળમાં વહી જતાં પાણીવાળી શેષ નદી વહી રહી હતી અને નદીને જમણે પડખે રળિયામણી ટેકરીઓ ઉપર પાઈનનાં ઝાડની ગીચ ઝાડીમાં થઈને વાતા માદક, આહ્લાદક વસંત વાયુના સુસવાટા તોફાની નિશાળિયાની સિસોટીના સંગીતનો આભાસ આપતા હતા. નિશાળ ભણી દોડતી કન્યકાઓને સિસોટી વગાડી ટીખળી છોકરાઓ જાણે ખીજવી રહ્યા હતા!

બુલબુલ, રાજા અને નિશાત એવાં અમારા ઘોડાનાં નામ હતાં. તે પહાડી ઘોડા શી કાળજીથી, કેવા જતનપૂર્વક અમને ચંદનવાડી તરફ લઈ જતા હતા! લપસણી આવતાં તે સંભાળભર્યા પગલાં માંડી, અમને ઈજા ન આવે, તેમ દોડ્યે જતા હતા. પહોળો માર્ગ આવતાં ત્રણે ઘોડા એક હરોળમાં ચલાવી શકાતા અને વળી સાંકડી કેડી આવતી ત્યારે અમે ત્રણે એક પાછળ એક ચાલી માર્ગ કાપતાં હતાં. ત્યાં અમારા જેવી, જે માતા તથા બે પુત્રોની ત્રિપુટીનો ભેટો થઈ ગયો, તે હતાં શ્રીમતી કૃષ્ણા હઠીસિંગ તથા તેમના બે પુત્રો. તે લોકો પણ ચંદનવાડી જઈ રહ્યાં હતાં.

સોહામણા કશ્મીરનો સૂર્યોદયનો તે અભિરામ સમય હતો. હવા તાજગીથી ભરપૂર હતી અને આખી કુદરત વસંતાવતારથી ઘેલી બની આનંદમગ્ન હતી. અમે ત્રણ પણ તે જ વાતાવરણથી મસ્ત બની, હસતાં, ગીત ગાતાં, વાતો કરતાં, સંસ્કૃત કવિઓના વસંતઋતુના, હિમાલયના તથા નદીઓના વર્ણનાત્મક શ્લોકોના ઉચ્ચાર કરતાં ચંદનવાડી તરફ ઘોડા દોડાવી રહ્યાં હતાં. માર્ગમાં દરેક ક્ષણે કુદરત પોતાનું સ્વરૂપ બદલતી હતી અને તેમાંથી કયું શ્રેષ્ઠ તે નક્કી કરવા અમે સાવ અસમર્થ બની જતાં હતાં. એકાદ વિખ્યાત ચિત્રકારનાં સુંદર ચિત્રોથી ભરપૂર કોઈ ચિત્ર સંગ્રહસ્થાનમાં જઈએ અને ત્યાં જઈ “આ ચિત્ર જોયું?” “અરે! આ તો તેનાથી પણ વધારે સરસ છે.” એમ આપણે એકબીજાને કહીએ, તેવું જ અહીં બનતું હતું.

રસ્તે ચાલતાં ઝાડ, ફૂલ અને વનપંખીઓનાં નામ જાણવાની તક મળતી ન હતી, પણ ખરું પૂછો તો તે નામ ન જાણવાથી અમારી તૃપ્તિમાં ઊણપ પણ આવતી ન હતી. ખળખળાટ વહી જતા અને શેષ નદીમાં પોતાનું પાણી ઠાલવતા વહેળા તેમજ હેયાનો ઉલ્લાસ સંગીત દ્વારા વ્યક્ત કરતાં નાનાંશાં ઝરણાં અમારા માર્ગ આડે વારંવાર આવતાં હતાં. પાણી પીવાને બહાને અમારા પહાડી ઘોડા પણ પળવાર ઠમકીને આ હિમસુતાઓનાં સૌંદર્યનું પાન કરી લેતા હતા.

આગળ જતાં અમારો માર્ગ એકદમ ઊંચાણમાં આવી ગયો અને શેષ નદી દૂર નીચે રહી ગઈ. બરફ ઉપર થઈને વારંવાર પસાર થવું પડતું હતું. બરફ અગર સુશોભિત વનરાજિથી વિરાજમાન ઊંચાંનીચાં શિખર ચોપાસ નજરે પડ્યા કરતાં હતાં. ત્યાં અરે, એકાએક આ કેવું દૃશ્ય નજરે ચઢ્યું? તાજુબ બનીને — જાણે સંકેત કરી ન મૂક્યો હોય? તેમ—અમે ત્રણે એકી સામટાં ઘોડા થંભાવી ઊભાં રહી ગયાં! ઊંચા પહાડ ઉપરની વાંકીચૂકી અને સાંકડી પગદંડી ઉપરથી અમારો માર્ગ ચાલ્યો જતો હતો. નીચે ઊંડાણમાં, ખડકો ઉપરથી કૂદકા મારતી, કોઈક વાર વધુ ઊંચેથી ભુસ્કા મારતી, ઉતાવળે દોડતી, નાચતી, ગાતી અને હસતી ઉન્માદિની તરંગવતી શેષ નદી જાણે મુગ્ધત્વ અને યૌવનની અધવચ્ચે ઊભેલી વનની મધુશ્રી જેવી ભાસતી હતી. ત્યાં આ કેવું તેનું અજબનું રૂપાંતર! અમારે જમણે હાથે, માઈલો સુધી ઘણું વિસ્તૃત એવું, તદ્દન સપાટ લીલુંછમ્મ મેદાન હતું. તેનું નામ હરધન. હરધનના મેદાનમાંથી ડાહી, ઠાવકી, શાણી અને ઠરેલ શેષ નદી, પહોળે પટે શાંતિથી વહી જતી. ઉઘાડું માથું અને ઊડતી ઓઢણીવાળી તોફાની કન્યકા પિતાનું ઘર છોડી સાસરે આવતાં, વિનમ્ર બની, માથે સાડલો ઓઢી, છેડો ઠીકઠાક રાખી જાણે ગંભીર અને ભારેખમ બની ગઈ હતી! નદીને કાંઠે અસંખ્ય ફૂલ ખીલી ઊઠ્યાં હતાં. તે સ્થળેથી ખસવાનું અમને મન થતું ન હતું. કેમેરાથી તસવીર ખેંચી, એ અજોડ સૌંદર્યને કચકડાની ફિલ્મ ઉપર જકડી લેવાનો મિથ્યા પ્રયાસ કરવામાં મારા સુકુમાર તથા જગદીપ ગૂંથાયા. હરધનના તે મેદાન ઉપર તંબુઓ તાણીને વસવાટ કરવાની શક્યતા વિશે અમે ખૂબ હવાઈ કિલ્લા બાંધ્યા. અમારા પાંચમાંથી બે જણને આ અલૌકિક શોભાભર્યું દૃશ્ય જોવાનું રહી ગયું, તેથી અમે ત્રણે ઘણો જીવ બાળ્યો. દુઃખની માફક સુખનો અતિરેક સહન કરવા માટે પણ સ્નિગ્ધ જનની ભાગીદારીની જરૂર પડે છે. અંગુલિના સ્પર્શ વડે કોઈ આપણને ઊંઘમાંથી જગાડે, તેમ વરસાદનાં ફોરાંએ હરધનના મેદાનની શોભા નિહાળવામાં તલ્લીન બનેલાં અમને જાગ્રત કર્યાં અને ઝરમરતા વરસાદને ઝીલતાં અમે ચંદનવાડી ભણી ઉતાવળે જવા ઘોડાને એડી મારી.

ચંદનવાડી આગળ શેષ નદી બહુ ઘાટીલો વળાંક લે છે. ત્યાં નદીતટે અમરનાથના જાત્રાળુઓ માટે છાપરાં બાંધેલાં છે અને થોડાં ચા-ઘર પણ નજરે પડે છે. ચંદનવાડીના છેક પાછલા ભાગમાં બરફનો પુલ છે. પર્વતની ઉપર જામી ગયેલા બરફની

અંદર કુદરતી ગોળાકાર બાકોરું પાડી શેષ નદી ચંદનવાડી તરફ વહેતી આવે છે. ઉનાળો ઉગ્ર બનતાં આ બરફનો પુલ કદાચ ઓગળી જતો હશે.

નદીના કાંઠા ઉપર, એક શાંત, એકાંત સ્થળ પસંદ કરી અમે ત્રણે ત્યાં બેઠાં. ભાથામાં આણેલી ગરમ વાનગીઓ ઠંડી પડી ગઈ હતી અને ઠંડી વાનગીઓ ગરમ બની ગઈ હતી અને કેટલીક વાનગીઓનું સ્વરૂપ એવું તો પલટાઈ ગયું હતું કે તે કઈ ચીજ છે તે પારખવું યોગબળથી જ કદાચ શક્ય બને! દરરોજ ભાવ્યું-ન ભાવ્યુંની ચીકાશ કરનારા બંને છોકરાઓ તે દિવસે તાજી હવામાં ઘોડાદોડની લાંબી મજલ થવાથી તે વિચિત્ર અને નામ ન આપી શકાય તેવું ભોજન આનંદથી આરોગી ગયા.

વળી પાછો વરસાદ થયો. કોણ જાણે ક્યાંથી કાળાં ભમ્મર જેવાં વાદળાં દડબડ દોડતાં આવી આકાશના ગુંબજમાં પથરાઈ ગયાં! અને વરસાદ તૂટી પડ્યો. ઝપાટાબંધ પાછાં ન જઈએ તો સાંકડા વહેળાઓ પહોળા અને વેગથી વહેતા બની જાય તો તે ઓળંગવા અઘરા પડી જાય! વળી, પહાડના ઉભડક ઢોળાવમાંથી કોરી કાઢેલી પગથીઓ સાંકડી અને લપસણી બની જાય તો ઘોડાના પગ સરી જવાનો પણ સંભવ તો ખરો જ. એટલે પહેલગામ પાછાં પહોંચી જવાની મને અધીરાઈ થઈ. ઘર ભણી જવાનું હોવાથી બુલબુલ, રાજા તથા નિશાત પણ ઝડપભેર દોડવા રાજી હતા. વરસાદમાં પલળવાની અમને તો મજા આવતી હતી. માત્ર અમારા કેમેરામાં પાણી ન પેસે તેની અમને ચિંતા હતી.

જેને અમે ઝરણાંને સ્વરૂપે જોયાં હતાં, તે થોડા કલાકમાં ધસમસ વહેતી નદીઓના રૂપમાં પલટાઈ ગયાં હતાં. હરઘનનું પથરાયેલું વિશાળ મેદાન પણ રૂપપલટો કરી બેઠું હતું! આ વખતે અમે શેષ નદીના પ્રવાહની સાથે સાથે જતાં હતાં. વરસાદ જેવો સમાનધર્મ ભેરુ મળી જવાથી શેષ નદી જાણે વધુ ઉલ્લાસવંતી બની ગઈ હતી.

મારતે ઘોડે અને ધોધમાર વરસતે વરસાદે અમે પહેલગામ પહોંચ્યાં, ત્યારે અમારા શરીર ઉપર એક તસુ જગા પણ કોરી રહી ન હતી. નવી જગ્યાઓ જોવામાં, કુદરતનાં ન્યારાં રૂપ ભાળવાના ઉમંગમાં થાક નહોતો લાગ્યો; પણ પહેલગામ આવ્યા પછી કપડાં બદલી, ગરમાગરમ કોફી પીને ઓઢીપોઢીને પલંગમાં સૂઈ જવાનું બહુ સુખદ લાગ્યું.

જીવનનો પણ એ જ પ્રકારનો અંત છે ને ?

શબ્દ-સમજૂતી

મનોહર મનમોહક; ચશ્મેશાહી સ્થળનું નામ; અચલાલ એક સ્થળનું નામ; અભિરામ આનંદમય; મધુશ્રી મધુર, સુંદર સ્ત્રી યોગબળ યોગથી પ્રાપ્ત થતી શક્તિ; ઘરવટ ઘર જેવા સંબંધવાળું; તખ્તેસુલેમાન એક સ્થળનું નામ; ગધિરબલ એક સ્થળનું નામ; હિમસુતા હિમાલયમાંથી નીકળતી નદી; સ્નિગ્ધ સુંવાળું, કોમળ; ગુંબજ ઘુમ્મટ

રૂઢિપ્રયોગ

હવાઈ કિલ્લા બાંધવા મોટી-મોટી વાતો કરવી, કલ્પના દોડાવવી

સ્વાધ્યાય

1. નીચેના પ્રશ્નોના એક-એક વાક્યમાં ઉત્તર લખો :

- (1) અમરનાથ યાત્રા કયા સમયમાં સરળ પડે છે?
- (2) અમરનાથ યાત્રામાં શેનો અવરોધ વિઘ્નરૂપ છે?
- (3) લેખિકાએ અમરનાથ યાત્રા શેના દ્વારા કરી?
- (4) કશ્મીરમાં કયાં કયાં મનોહર સ્થળો જોવાલાયક છે?

2. નીચેના પ્રશ્નોના બે-ત્રણ વાક્યમાં ટૂંકમાં ઉત્તર લખો :

- (1) લેખિકાને કયાં કયાં નામ પારકાં (પરાયાં) લાગે છે?
- (2) અમરનાથ યાત્રામાં કઈ કઈ સાધન-સામગ્રી સાથે રાખવી જરૂરી છે?

(3) અમરનાથ યાત્રામાં ક્યાં ક્યાં સુંદર સ્થળોનું દર્શન થાય છે?

(4) લેખિકાને અમરનાથ યાત્રામાં કેવાં અનુભવો થયા?

3. નીચેના પ્રશ્નોના સવિસ્તર ઉત્તર લખો :

(1) અમરનાથ યાત્રામાં જોવા મળતાં પ્રાકૃતિક મનોહર દૃશ્યો પાઠના આધારે તમારા શબ્દોમાં લખો.

(2) ‘અમરનાથ યાત્રા કઠિન છે.’ – એવું શાથી કહી શકાય?

(3) અમરનાથ યાત્રામાં પ્રવાહિત નદીનાં પલટાતાં મનોહર દૃશ્યો તમારા શબ્દોમાં લખો.

વિદ્યાર્થી-પ્રવૃત્તિ

- અમરનાથ વિશેની માહિતી શિક્ષક પાસેથી મેળવો.
- કાકાસાહેબ કાલેલકરના પ્રવાસ નિબંધો મેળવીને વાંચો.
- વિદ્યાર્થીઓએ કરેલા પ્રવાસનું વર્ગમાં કથન કરો.

ભાષા-અભિવ્યક્તિ

“નિશાળે ઘંટ વાગી જવાની બીકે ઉતાવળે નિશાળ તરફ ધસતી, વાયરાથી ઊડી જતી ઓઢણીને ખેંચી પકડવા મથતી મુગ્ધ કન્યાઓની યાદ આપતી, ઊજળાં, નિર્મળાં, ઉછાળા મારતાં, ઉતાવળમાં વહી જતાં પાણીવાળી શેષ નદી વહી રહી હતી.”

“...ગાતી અને હસતી ઉન્માદિની તરંગવતી શેષ નદી જાણે મુગ્ધત્વ અને યૌવનની અધવચ્ચે ઊભેલી વનની મધુશ્રી જેવી ભાસતી હતી.”

– વાક્યોને ધ્યાનપૂર્વક વાંચતાં શેષ નદી અને તેનાં સ્વરૂપમાં આવતા ફેરફારોને વિનોદિની નીલકંઠે ભાવવાહી રીતે વર્ણવ્યા છે. યાત્રા દરમિયાન વસંતઋતુ, સૂર્યોદય, હરદન વન અને કશ્મીરનાં કેટલાંક કુદરતી દૃશ્યોનું વર્ણન મનમોહક છે.

શિક્ષક-પ્રવૃત્તિ

- અમરનાથયાત્રીની મુલાકાત શાળામાં ગોઠવો.
- કશ્મીરના ફોટોગ્રાફ મેળવી શાળામાં પ્રદર્શન ગોઠવો.
- ‘પ્રવાસ : અનુભવનું ધરુવાડિયું’ વિષય પર નિબંધ લખાવો.

જે માણસ સ્વેચ્છાપૂર્વક ગરીબાઈ સ્વીકારે છે, તે વીર બની જાય છે. અન્યાયી માણસને તે કાળ જેવો લાગે છે. પીડિત લોકોને તે કૃપાનિધિ ભાસે છે. જબરજસ્ત સલ્તનત સામે તે ઊભો રહી શકે છે અને તેને જ ધર્મનું રહસ્ય પ્રકટ થાય છે. ગરીબાઈ એ વીરનો ખોરાક છે, ઈશ્વરનો પ્રસાદ છે અને ધર્મનો આધાર છે. આવા ગરીબો જ્યારે દેશમાં વધશે ત્યારે જ દેશની ગરીબાઈ દૂર થશે, ભૂખમરો ટળશે, લોકોમાં હિંમત આવશે અને અશક્ય જણાતી વસ્તુ શક્ય અને સહેલી થઈ પડશે.

— કાકાસાહેબ કાલેલકર

વ્યાકરણ-લેખન : શબ્દવિષયક સજ્જતા, ગુજરાતી બોલીઓ

એક વ્યક્તિ પોતાનાં ભાવ, વિચારો, સ્પંદનો વગેરે બે પ્રકારે અન્ય સુધી પહોંચાડે છે : એક છે મૌખિક સ્વરૂપ અને બીજું તે લિખિત સ્વરૂપ. મૌખિક સ્વરૂપમાં કથન અને શ્રવણ પાયામાં હોય, જ્યારે લિખિત સ્વરૂપમાં લેખન અને વાચન હોય. હા, શ્રવણપ્રક્રિયામાં વક્તા અને શ્રોતાનું સાથે હોવું જરૂરી છે. લેખન અને વાચનમાં લેખન કરનાર અને વાંચનાર બંને સાથે જ હોય તે જરૂરી નથી.

લિખિત અભિવ્યક્તિમાં શબ્દની યોગ્ય પસંદગી, એનો અન્ય શબ્દો સાથેનો સંબંધમાં શબ્દોની અને તેના અર્થની સમાંતરતા, જોડણી-અનુસ્વાર વગેરે બધી જ બાબતો સંકળાયેલી છે.

એક જ વાત કે સ્થિતિને રજૂ કરવા માટે પ્રત્યેક વ્યક્તિ અલગ અલગ શબ્દો રજૂ કરે છે. વાત એક જ હોવા છતાં અમુકની કહેવાની શૈલી અને શબ્દપસંદગી વાચકને કે શ્રોતાને ગમી જાય છે. એ તેની યોગ્ય શબ્દપસંદગીનો લય હોય છે.

વિશેષણાત્મક શબ્દઘડતરો

જે પદ દ્વારા કંઈક વિશેષતા સૂચવાય તે પદ વિશેષણ કહેવાય. આ વિશેષણ જે નામ (પદ)ને માટે વપરાયું હોય તેને વિશેષ્ય કહેવાય.

ઠંડી યા કોને ભાવે? (અહીં ઠંડી વિશેષણ છે, યા વિશેષ્ય છે.)

મેં ખાધો તે લાડુ મોટો હતો. (અહીં મોટો વિશેષણ છે, લાડુ વિશેષ્ય છે.)

ઘણી વખત ઘણાં પદો ભેગાં થઈને કોઈ પદની વિશેષતા સૂચવે છે. જુઓ,

1. એમની આંખોમાં ઉજમાળા ભવિષ્યની એક જ્યોત ઝબૂકતી હતી. (આંસુભીનો ઉજાસ)
2. બીજે દિવસે સવારમાં તે મીઠાના પાણીનો પ્યાલો લઈ પિતા પાસે ગયો. (ઈશ્વરનું સ્વરૂપ)
3. મારતે ઘોડે અને ધોધમાર વરસતે વરસાદે અમે પહેલગામ પહોંચ્યાં. (અમરનાથની યાત્રાએ)

— આ વાક્યોમાં.....

વાક્ય નં. 1માં જ્યોત કેવી છે ? એનો જવાબ ત્રણ પદમાં છે.

તે ઉજમાળા ભવિષ્યની છે અને એક જ છે. ભવિષ્ય કેવું છે ? ઉજમાળું છે.

વાક્ય નં. 2માં પ્યાલો કેવો છે ? એનો જવાબ બે પદમાં છે.

તે મીઠાના પાણીનો છે. કેવા પાણીનો છે? મીઠાના પાણીનો છે.

વાક્ય નં. 3માં ઘોડો છે પણ સ્થિર નહિ, ડગુમગુ ચાલતો પણ નહિ,

મારતે ઘોડે એટલે ઝડપથી ચાલતા ઘોડા ઉપર.

કેવા વરસાદે? ધોધમાર વરસતા વરસાદે.

તમને સમજાયું હશે કે વિશેષણ એક પદનું પણ હોય અને એકથી વધારે પદનું પણ હોય. એ પદસમૂહમાં પણ પાછાં વિશેષણ-વિશેષ્યની ઘણી જોડીઓ હોય.

ઉજમાળું ભવિષ્ય ('ઉજમાળું' એ ભવિષ્યનું વિશેષણ છે.)

'ઉજમાળા ભવિષ્યની એક જ્યોત'માં આગલાં ત્રણેય પદો એ જ્યોત પદનાં વિશેષણ રૂપે છે. એટલે વિશેષણ-વિશેષ્યનાં વધારે જોડકાં મળીને સળંગ વાક્યખંડ બને છે, એ ખંડ કોઈ એક પદનું વિશેષણ બને છે.

મારા મોટા છોકરાના વયલા દીકરાનો નાનો છોકરો દોઢેક વર્ષમાં પરણવા જેવડો થશે. (ઉછીનું માંગનારાઓ)

મોટો છોકરો, વયલો દીકરો, નાનો છોકરો, દોઢેક વર્ષ

વિશેષણ-વિશેષ્યનાં કેટલાં જોડકાં થયાં!

કયો છોકરો દોઢેક વર્ષમાં પરણવા જેવડો થશે ? - આ વાત સમજાવવા કેટલાંક વિશેષણ-વિશેષ્યનાં જોડકાં એક કરીને પદસમૂહ બનાવ્યો છે. એ ‘પદસમૂહ’ એ ‘પરણવા જેવડો થનાર’ છોકરાનું વિશેષણ છે.

“મારા મોટા છોકરાના વયલા દીકરાનો નાનો” - આ વિશેષણ (પદસમૂહ) છે.

વિશેષણ વિકારી અને અવિકારી એમ બે પ્રકારનાં હોય છે.

વિશેષણનાં લિંગ અને વચન તેના વિશેષ્યનાં લિંગ-વચન અનુસાર વિકાર (ફેરફાર) પામે તો તે વિકારી વિશેષણ કહેવાય.

દા.ત., સારો બગીચો (બગીચો પુંલિંગ નામ છે.)

સારી ફૂલવાડી (ફૂલવાડી સ્ત્રીલિંગ નામ છે.)

સારું ખેતર (ખેતર નપુંસક લિંગ નામ છે.)

અહીં ‘સારા’ વિશેષણમાં તેના વિશેષ્યની જાતિ અનુસાર ફેરફાર (વિકાર) થયો છે. સારો, સારી, સારું વગેરે.

પણ કેટલાંક વિશેષણો વિશેષ્યની જાતિ ફેરફાર પામે તોપણ એનાં એ જ રહે છે. આવાં વિશેષણો અવિકારી કહેવાય.

દા.ત., સરસ બગીચો, સરસ ફૂલવાડી, સરસ ખેતર

વિકારી વિશેષણો : સારું, ડાહ્યું, નાનું, રૂપાળું, ધીમું, ખારું, ખરું, નબળું, કડવું વગેરે.

અવિકારી વિશેષણો : સરસ, સુંદર, ચપળ, લાલ, બહુ, હોશિયાર, ધનવાન, સરળ વગેરે.

વિશેષણનું તેના કાર્ય પ્રમાણે વર્ગીકરણ

1. ગુણવાચક વિશેષણ (જે વિશેષ્યના ગુણ દર્શાવે છે.) : સાચું, ખોટું, મીઠું, ગળ્યું, તીખું, સુંદર, કડવું, કદરૂપું, મધુર, નબળું.
2. પરિમાણવાચક વિશેષણ (વિશેષ્યનું પરિમાણ (માપ) દર્શાવે છે.) : થોડું, ઘણું, આવડું, આટલું, બહુ, જરા, અલ્પ.
3. સંખ્યાવાચક વિશેષણ (વિશેષ્યની સંખ્યા-ક્રમ દર્શાવે છે.) : એક, બે, ત્રણ વગેરે. પહેલું, બીજું વગેરે.
4. સાર્વનામિક વિશેષણ (વિશેષ્યની ચોકસાઈ સર્વનામ દ્વારા સૂચવે છે.) : આવું, જે, તે, જેવું, પેલા, તેઓ, શું, કેવું વગેરે.
5. ક્રિયાવાચક વિશેષણ (વિશેષ્યની ચોકસાઈ ક્રિયા દ્વારા વ્યક્ત કરતાં વિશેષણો) : રમતો, દોડતો, મારકણો, ઝબૂકતો, કૂદતો, વરસતો.
6. નામિક વિશેષણ (સંજ્ઞાઓને પ્રત્યય લગાવી બનાવેલાં વિશેષણો) : ઈ, આઈ, ઈક, ઈય, આળુ વગેરે પ્રત્યયો જોડીને બનાવેલ વિશેષણો.

હિન્દુસ્તાન + ઈ = હિન્દુસ્તાની

માણસ + આઈ = માણસાઈ

માનસ + ઈક = માનસિક, સામાજિક, નૈતિક

મનન + ઈય = મનનીય

ચિંતન + ઈય = ચિંતનીય

કૃપા + આળુ = કૃપાળુ, દયાળુ

શબ્દસમૂહ માટે એક શબ્દ અને સમાનાર્થી શબ્દો તથા વિરુદ્ધાર્થી શબ્દો વિશે તમે ત્રીજા ધોરણથી અભ્યાસ કરતાં આવ્યાં છો. એ અંગે કોઈ વિશેષ માહિતી-માર્ગદર્શનની જરૂર આ તબક્કે આપવાની જરૂર નથી. વાક્યમાં જ્યારે કોઈ શબ્દના બદલે સમાનાર્થી કે તેનો વિરુદ્ધાર્થી શબ્દ મૂકી વાક્ય ફરી લખવાનું હોય ત્યારે, તેમાં શા ફેરફારો કરવા, તે લેખન અને વાચનના વિશેષ મહાવરા દ્વારા તમે કરી શકશો.

સ્વાધ્યાય

1. તમારા પાઠ્યપુસ્તકની કૃતિઓમાં રહેલાં વાક્યોમાંથી વિશેષણો તારવી તેનો અર્થ સમજાવો.
કોઈ એક જ વાક્યમાં એકથી વધુ વિશેષણ-વિશેષ્યની જોડીઓ હોય છે; વળી, જોડીઓ મળીને સમગ્ર વિશેષણ પદખંડ બને છે એ વિશે પણ સમજવું.
2. નીચેનાં વાક્યો-પંક્તિઓમાંથી વિશેષણો તારવી તેમનું કાર્ય સમજાવો :
 - (1) અખિલ બ્રહ્માંડમાં એક તું શ્રીહરિ,
જૂજવે રૂપે અનંત ભાસે.
 - (2) ચારે દેવની ચારે નાર, ગગને દીઠી ભરથાર.
 - (3) એક સરખા દિવસ સુખના કોઈના જાતા નથી.
 - (4) બાર બાર વરસ વનવગડામાં આથડ્યાં.
 - (5) મને મારા ગાંડીવનું અભિમાન હતું!
 - (6) નાનાં બચ્ચાં ટળવળી રહી માત સામું જુએ છે,
ને પંપાળે નિજ જનકના કંઠને ચંચુથી એ.
 - (7) માનવજીવનમાં શોષણ માત્ર આર્થિકક્ષેત્રે જ ચાલે છે.
 - (8) આવેથી તમાકુનાં લીલાંછમ ખેતર દેખાતાં હતાં.
 - (9) બાના જીવતરની છત પરથી શ્વેત પોપડા ખરતા.

તળપદા શબ્દો અને શબ્દપ્રયોગો

આપણી ગુજરાતી ભાષામાં ઘણા શબ્દો એવા છે કે જેનાં મૂળ તત્સમ, તદ્ભવ કે ઉછીના શબ્દોમાં પણ મળતાં નથી. આવા શબ્દો જે-તે પ્રદેશના લોકો પોતાના જ પ્રદેશના લોકોની સાથે મોટેભાગે ઉપયોગ કરતા હોય છે. શિષ્ટ શબ્દોના ઉચ્ચારણની અણઆવડતને કારણે પણ ઘણીવાર આવા શબ્દો થોડો ફેરફાર પામીને બોલીમાં સ્થિર થયા હોય છે. પેઢી દરપેઢી આવા શબ્દો રૂઢ થઈ જાય છે. - આવા શબ્દોને આપણે તળપદા શબ્દો, જાનપદી શબ્દો કે ગામઠી શબ્દો તરીકે ઓળખીએ છીએ.

સાહિત્ય એ સમાજજીવનનો અરીસો છે. એટલે સાહિત્યમાં પ્રદેશ પ્રમાણે બોલીના શબ્દો સર્જક વાપરે છે.

સૌરાષ્ટ્રની રસધારમાં, માનવીની ભવાઈમાં, કચ્છની લોકકથાઓમાં કે નળકાંઠા ભાલના વિસ્તારની વાર્તાઓમાં આવા શબ્દો પ્રચુર રીતે વપરાયેલા જોવા મળે છે.

આપણે આ પાઠ્યપુસ્તકની કૃતિઓમાંથી આવા શબ્દો મેળવીએ :

- દેવા, આપડે આંચ મજૂરી કરી ખાશું.

આપડે = આપણે, આંચ = અહીં

- વીહ વરહે તને એ મલક સાંભર્યો દેવા...
વીહ = વીસ, વરહે - વરસે, મલક - પ્રદેશ
- વેરીભઈનો મણિયો તો ચ્યારનો મહાંણાંમાં ગયો, હેંડતો થા.
ચ્યારનો = ક્યારનો, મહાંણાં - મસાણ, સ્મશાન, હેંડતો - ચાલતો
- ડોબું આકાશમાંથી આયું હશે, નહિ તારે?
ડોબું = ભેંશ, આયું = આવ્યું
- આ તમારા લોખંડના ઘોડા ઉછીના વાપરવા અમને આલો.
આલો = આપો

મોટાભાગે ઘેર અંદરોઅંદર કે પરસ્પર વાતચીત કરતાં હોઈએ છીએ ત્યારે કે નિકટવર્તી લોકો સાથે સંવાદો કરતાં હોઈએ ત્યારે આપણે આપણી તળપદી-લોકબોલીમાં જ વાતો કરતાં હોઈએ છીએ. આપણે જાણીએ છીએ કે એક જ ભાષાને ઘણીબધી બોલીઓ હોય છે, એ તમામ બોલીઓની વાત જ્યારે પુસ્તકમાં લખાય છે કે વક્તવ્ય-વ્યાખ્યાન સ્વરૂપે કહેવાય છે ત્યારે ઘણા બધા શબ્દો અને કહેવાની શૈલી સુધ્ધાં આપણે ફેરવીને બોલીએ-લખીએ છીએ. જેને આપણે શિષ્ટભાષા કહીએ છીએ.

જે-તે પ્રદેશની બોલીમાં લખાયેલું સાહિત્ય તે પ્રદેશના લોકો સિવાય અન્યને વાંચવું અને સમજવું થોડું મુશ્કેલ પડે છે. ટૂંકમાં, અતિ તત્સમ શબ્દોથી વાંચવું-સમજવું અઘરું લાગે છે. અતિ તળપદા શબ્દોથી લખાયેલું સાહિત્ય પણ ઘણા માટે અરુચિકર બને છે. માન્યભાષાના શબ્દો બહુજન સમાજને વાંચવા-સમજવા અનુકૂળ પડે છે.

સ્વાધ્યાય

1. તમારા પાઠ્યપુસ્તકની કૃતિઓમાં રહેલા તળપદા શબ્દો શોધી, તેનો માન્યભાષાનો શબ્દ લખી, વાક્યમાં પ્રયોગ કરો.

ગુજરાતની બોલીઓ

પ્રાસ્તાવિક

‘બાર ગાઉએ બોલી બદલાય’ તે કહેવત પ્રમાણે ગુજરાતમાં અનેક પ્રાદેશિક બોલીઓ છે. સૌરાષ્ટ્રમાં ઝાલાવાડી, હાલારી, સોરઠી, ગોહિલવાડીના ભેદો છે તેમ દક્ષિણ ગુજરાતના ભરૂચ, સુરત અને વલસાડ વિસ્તારમાં ભિન્ન ભિન્ન ઉચ્ચારભેદો સાંભળવા મળે છે. પરંતુ વ્યાપક રીતે જોઈએ તો ગુજરાતમાં મુખ્યત્વે ચાર પ્રાદેશિક બોલીઓ છે : ઉત્તર ગુજરાતની (પાટણ, સિદ્ધપુર, મહેસાણાની) પટ્ટણી બોલી; મધ્ય ગુજરાતની (ખેડા, નડિયાદ, આણંદની.) ચરોતરી બોલી; દક્ષિણ ગુજરાતની (ભરૂચ, સુરત, વલસાડ, દમણની) સુરતી બોલી અને સૌરાષ્ટ્રની (ઝાલાવાડ, ગોહિલવાડ, સોરઠ, હાલારની) સૌરાષ્ટ્રી બોલી.

1. ઉત્તર ગુજરાતની (પટ્ટણી) બોલી

- (1) શબ્દને અંતે માન્ય ભાષામાં જ્યાં ‘એ’ હોય ત્યાં ‘ઈ’ સંભળાય છે. ઉદા., કરે છે-કરશિ; કરે છે-કરિ છિ; ઘરે - ઘરિ; આવશે - આવશિ.
- (2) શબ્દના આરંભમાં અથવા અંતમાં ‘આ’ હોય ત્યાં ‘ઓ’ જેવું સંભળાય છે. ઉદા., ગામ - ગોમ; ત્યાં - ત્યો; પાણી - પોણી; અહીં -ઓંય; પાંસરી - પોંસરી; નાખ - નોંખ.
- (3) શબ્દને અંતે બોલાતો ‘હ’ આ બોલીમાં સંભળાતો નથી. ઉદા., નહિ - નૈં; અહાં -ઐં.
- (4) શબ્દના આરંભે બોલાતો ‘ઈ’ આ બોલીમાં ‘એ’ જેવો સંભળાય છે. ઉદા., ભીનું - ભેનું; મીણ - મેણ.
- (5) શબ્દના આરંભે ‘હ’ના ધ્વનિ સાથે ઉચ્ચારતો ‘આ’ બોલીમાં ‘એ’ જેવો સંભળાય છે. ઉદા., ન્હાનું - ન્હેનું.
- (6) શબ્દના આરંભના ‘ક’નો ‘ચ’, ‘ખ’નો ‘છ’, ‘ગ’નો ‘જ’ ઉચ્ચારાય છે. ઉદા. ક્યાં - ચ્યાં; કેમ - ચમ; ખેતર - છેતર; ગયો હતો - જ્યો’તો.

- (7) આ બોલીમાં ‘ચ’નો ‘સ’ (ચાર-સાર); ‘છ’નો ‘શ’ (છાસ-શાશ); ‘ઝ’નો શ્ (ઝાડ-શઝાડ)ને મળતો ઉચ્ચાર થાય છે.
- (8) કેટલાક શબ્દપ્રયોગો વિશિષ્ટ છે. ઉદાહરણ, ત્યારે-તાણે; ત્યાં - તાં; પાસે - કને; કનિ; ચાલ - હેંડ; આગળો - અડો, હડો; વાસ - વાખ; મૂક - મ્હેલ; રાખ - વગેરે

આ બોલીનો એક નમૂનો : ‘આંહિ આયે બે દહ્મડા થ્યા, જાણો જ સો તો ક શમો ફરિ જ્યો શેં, નકર ભાટ ભરામણને દેહાવર તે હિદ જવું પડે ? તમ હરખા બાપા પાસે આઈને શકન નાખતો ક ન્હાલ થઈ જતા. હવ તો મજૂરી કરિ કરિને તુંમલીઅ તૂટિ જાય સેં. ઈનું હત્યાનાહ જાય. મેંમઈમાં માતા કાલકાનું ખપ્પર સાલે સેં. ઈનું હારું થજો ક મારગમાં પ્હોરના જેવું દખ નહિ.’

2. મધ્ય ગુજરાતની (ચરોતરી) બોલી

- (1) ક્રિયાપદને અંતે ઉચ્ચારાતા ‘ઈ’, ‘ઉ’નું ઉચ્ચારણ અત્યંત દ્વસ્વ, લગભગ ‘અ’ જેવું થાય છે. ઉદા., હું નિશાળે જાઉં છું - હું નેહાળ જાછ.
- (2) ‘આઈ’નો ઉચ્ચાર ‘ઐ’ થાય છે. ભાઈ - ભૈ; બાઈ - બૈ.
- (3) ‘આં’ને સ્થાને ‘ઓ’ ઉચ્ચાર. ઉદા., ગામ - ગોમ; પાણી - પોણી; આનો - ઓનો; માન - મોન.
- (4) ‘ઈ’ને સ્થાને ‘એ’નો ઉચ્ચાર. ઉદા., નિશાળ - નેહાળ; લીમડો - લેબડો; ભીંત - ભેંત.
- (5) શબ્દને અંતે આવેલો અનુનાસિક બોલાતો નથી. ઉદા., જાઉં - જઉ; કરું - કરુ; લખવું - લખવુ.
- (6) શબ્દની શરૂઆતના ‘ક’નો ‘ચ’, ‘ગ’નો ‘જ’, ‘ખ’નો ‘છ’ અથવા ‘શ’ ઉચ્ચાર. ઉદા., ક્યાં - ચ્યાં; ગયા - જ્યા; ખેતર - છેતર, શેતર.
- (7) શબ્દને અંતે ‘ય’નો ઉચ્ચાર સંભળાય. ઉદા., આંખ - આંખ્ય; લાવ - લાવ્ય; કર - કર્ય.
- (8) ‘સ’નો ‘હ’ ઉચ્ચાર. ઉદા. પાસે - પાહે; વિશ્વાસ - વિહવાહ; વિસામો - વિહામો.
- (9) નારી જાતિનાં બહુવચનનો પ્રત્યય ક્રિયાપદને પણ લાગે. ઉદા., બેનડીઓ ઊભી હતી - બેનડિયો ઊભિયો હતિયો.
- (10) નાન્યતર જાતિના બહુવચનમાં ‘આં’ પ્રત્યય. ઉદા., ખેતર - ખેતરાં, શેતરાં; ઘરો - ઘરાં; ઢોરો - ઢોરાં.
- (11) કેટલાક શબ્દપ્રયોગો વિશિષ્ટ છે. ઉદા., દિવસ - દન; છોકરો - છૈયો; છોકરી - છોડી, છોરી; આપો - આલો; ચાલો - હેંડો.

આ બોલીનો એક નમૂનો : ‘ચેટલાક ચોરો ઘરમાં પેહીને ચોરી કરવાના વેચારથી તે માંહે પેઠા. મરઘડા વના કશુ લેવા જેવુ નહિ જડ્યું, તેથી તે તેને ઉચકીને લૈ જ્યા. પણ તે તેને મારિ નાંછવા જતા’તા તાણે જિવને હારુ બહુ કાલાવાલા કર્યા, તેમને હભારીને ચેટલો કામનો તે હતો માણહને... તારુ માથુ હમે મચેડી નાછિશું, કેમ જે તુ લોકોને ભડકાવો છ અને જગાડિ રાખો છ. તેથી તારે લીધે નિરાંત હમે ચોરિ કરિ હકતા નથી.’

3. દક્ષિણ ગુજરાતની (સુરતી) બોલી

- (1) શબ્દને અંતે આવેલા ‘ઈ’, ‘ઉ’ના ઉચ્ચારો દ્વસ્વ, ‘અ’ જેવા થાય છે. ઉદા., હું જાઉં છું - ઉં જૈં છ; શું કરે છે ? - સું કર છ ?
- (2) ‘ક’નો ‘ખ’ અને ‘ગ’નો ‘ઘ’ થાય છે. ઉદા., એકલો - એખ્ખલો; ગોટાળો - ઘોટાળો.
- (3) ‘ટ’નો ‘ત’; ‘ણ’નો ‘ન’; ‘ઢ’નો ‘ધ’; ‘ઠ’નો ‘થ’ થાય છે. ઉદા., છાંટો - છાંતો; માણસ - માનસ; કઢી - કધી; એકઠા - એકથા.
- (4) ‘શ’નો ‘સ’ થાય છે. ઉદા., શાક - સાક (હાક); પાઠશાળા - પાઠસાળા.

(5) 'સ'નો 'હ' થાય છે. ઉદા., સુરત - હુરત

(6) કેટલી વાર 'હ' બોલાતો નથી. ઉદા., નહીં - ની; ચાહ - ચાઈ; કહ્યું - કયું.

(7) શબ્દની શરૂઆતમાં બોલાતા 'ન'નો 'લ'. ઉદા., નાખ - લાખ.

(8) 'ળ'નો 'લ' ઉચ્ચાર થાય છે. ઉદા., મળવું - મલવું.

(9) કેટલાક શબ્દપ્રયોગો વિશિષ્ટ છે. ઉદા., હું આવત - હું આવતે; કરું છું - કરતો છે; આવે છે - આવતો છે.

(10) કેટલાક શબ્દ માન્ય ભાષા અથવા અન્ય બોલીઓમાં સાંભળવા મળતા નથી તેવા આ બોલીમાં છે. ઉદા., પોરો (છોકરો); પોરી (છોકરી); એવણ (એઓ); તેવણ (તેઓ); હૌ (પણ); ઉતો (હતો) વગેરે.

આ બોલીનો એક નમૂનો : 'એક જણને બે પોયરા ઉતા. ટેમાંના નાલ્લાએ બાપને કયું કે બાપા જે મિલકટ મારે ભાગે ટે મને આપિ લાખો. બાપે મિલકટના બેભાગ પાઈડા. ઠોડા હાડામાં નાલ્લો પોયરો હગલું ઉદાવી ડીઢું ટે વખતે ટે મલખમાં મોટો ડુકાલ પઈડો ને ટેને ટંગી પડવા લાઈગી. એટલે ટે ટે મુલખના કેનારને મઈલો જેણે ટેની જમીનમાં ડુક્કર ચરવા મોકઈલો. ટેણે પોટાનું પેટ ડુક્કર ખાટા ટે કુસકાથિ ભઈરું હોટ પણ ટે કોઈએ ટેને આઈપા નંઈ.'

4. સૌરાષ્ટ્રની (સૌરાષ્ટ્રી) બોલી

(1) 'એ'નો ઉચ્ચાર 'ઈ'અને 'ઓ'નો ઉચ્ચાર 'ઉ' થાય છે; ઉદા., એ - ઈ; તે - તી; તેમ - તિમ; છોકરાઉં, છોકરાવું, છોકરાવ.

(2) 'એ'નો ઉચ્ચાર 'અ' જેવો થાય છે. ઉદા., તું શું કરે છે? - તું શું કર છ?

(3) 'ય'નો વ્યાપક ઉચ્ચાર થાય છે. ઉદા., વાત - વાત્યું

(4) અનુનાસિક ઉચ્ચાર વિશેષ સંભળાય છે.

(5) 'ચ'નો 'શ'; 'છ'નો શ; 'જ'નો 'ઝ' અને 'ઝ'નો 'શઝ' ઉચ્ચાર સંભળાય છે. ઉદા., ચાર - શ્યાર; છોકરો - શોકરો; જમવું - ઝમવું.

(6) કેટલાક શબ્દપ્રયોગો વિશિષ્ટ છે. ઉદા., ગાયો - ગાયું; બાઈઓ - બાયું; જઈશું - જાશું; કરીશું - કરસ્યું.

(7) કેટલાક માન્ય ભાષામાં અથવા અન્ય બોલીઓમાં સાંભળવા મળતાં નથી તેવાં ઉચ્ચારણો છે. ઉદા., ન્યાં (ત્યાં); માથે (ઉપર); કેદૂના (ક્યારના); ઓરો (પાસે); મોર્ય (પહેલાં); પોરો (વિસામો); ખોરડું (ઘર); ઉઝેરવું (ઉછેરવું); બરકવું (બોલાવવું); સાકરવું (બોલાવવું); વયો ગયો (જતો રહ્યો); ભાળવું (જોવું).

આ બોલીનો એક નમૂનો : એક હતા ડોસીમાં. ઈ રોજ કથાવારતા સાંભળે ને દેવદર્શને જાય. રોજ પાદરના મંદિરે જાય. ઉંવા જઈ દર્શન કરે; ચોખા કે જારની વાટકી લૈ આવ્યાં હોય ઈ ઉંબરે ઠલવે ને સોપારી ને પૈસો મૂકે ને પાછાં ઘેરચ આવે; ઘેરચ આવીને માળા ફેરવે.'

સ્વાધ્યાય

નીચેના શબ્દો, શબ્દપ્રયોગો કઈ બોલીના છે તે ઓળખાવો અને તેના અર્થ લખો :

કરિ લાઈખ્યું; નેશાળ; ચ્યમ; પોયરો; પંડર; હાક; આવશિ; હેંડ; જ્યા'તા; પોણી; લાવ્ય; ઘોટાળો; ભેંનું; નોંખ; શાશ; શેંગડું; વિહામો; કઈરું; મેકવું; ભાળવું; મોઢો આગળ; મોર; પાણો; આવતી છે; આણી ગમ; આલ; છેતર; પાશિ; પોંશરી; બહેનું ભાઈયું; મામહ; ઉં મોઢું ધોં છ; મારે જરા ઉતાવર સે.

